

GÜÇ KUVVET ALLAH'INDIR*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyid inâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İnne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَرْبَعٌ لَا يَجْزِينَ فِي الْأَضَاحِ الْعَوْرَاءُ الْبَيْنُ
عَوْرُهَا وَالْمَرِيضَةُ الْبَيْنُ مَرَضُهَا وَالْعَرْجَاءُ
الْبَيْنُ ظَلْعُهَا وَالْكَسِيرَةُ الَّتِي لَا تُنْقَى

(مالك . حم . د . ن . ه . ك . حب . ق . ض . ت . حسن صحيح ، والدارمی ،

خز . وابن منیع ، والرويانی ، طح . عن البراء)

RE. 70/1 (*Erbaun lâ yeczîne fi'l-edâhî: El-avrâu'l-beyyinü averuhâ, ve'l-marîdate'l beyyinü maraduhâ, ve'l-arcâü'l-beyyinü zal'uhâ, ve'lkesîretü'lletî lâ tünkî.*)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Beraber bir salât ü selâm okuyalım:

“—*Allâhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedinin- nebiyyi'l-ümmiyyi ve alââ... Âlihîm, ve sahbihîm, ve sellim.*” (3 defa)

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Dört Hayvan Kurban Edilmez

Mâlik, Ahmed ibn-i Hanbel, Ebû dâvud, Neseî, İbn-i Mâce, Hâkim, İbn-i Hibbân, Beyhakî, Tirmizî ve Dârimî, Berâ ibn-i âzib RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

أَرْبَعٌ لَا يَجْزِينَ فِي الْأَضَاحِي الْعَوْرَاءُ الْبَيِّنُ
عَوْرُهَا وَالْمَرِيضَةُ الْبَيِّنُ مَرَضُهَا وَالْعَرْجَاءُ
الْبَيِّنُ ظَلْعُهَا وَالْكَسِيرَةُ الَّتِي لَا تُنْقَى

(مالك . حم . د . د . ن . ه . ك . حب . ق . ض . ت . حسن صحيح ، والدارمي ،

خز . وابن منيع ، والرويانى ، طح . عن البراء)

RE. 70/1 (*Erbaun lâ yeczîne fi'l-edâhî: El-avrâü'l-beyyinü averuhâ, ve'l-marîdate'lbeyyinü maraduhâ, ve'l-arcâü'l-beyyinü zal'uhâ, ve'lkesîretü'lletî lâ tünkî.*)

1. (*Erbaun lâ yeczîne fi'l-edâhî*) “Dört hayvan kurban edilmez: 1. (*El-avrâü'l-beyyinü averuhâ*) Bir hayvan ki gözü kördür, o kurban olmaz.

Allah için kesilen kurbanın ona göre güzel olması, ona göre kıymeti olması lâzım! Öyle gayet ucuz bir hayvan kesmek yakışmaz, Allah’a layık değil.

2. (*Ve’l-marîdate’l beyyinü maraduhâ*) “Hastalığı belli olan hasta hayvan da kurban olmaz.”

3. (*Ve’l-arcâü’l-beyyinü zal’uhâ*) Topal, yürüyemiyor, kurban olmaz.

4. (*Ve’lkesîretü’lletî lâ tünkî*) Kurban kesim yerine gidecek hali yok. O da olmaz.

Hac meselesinde bugün görüyoruz. Hacda kurban keserken de kurbanın iyisini almalı.

Bir zat kurban almış, çok paraya... Efendimiz SAS’e demiş ki:

“—Bunu satsam, bunun yerine kaç tane deve alınır. Hem eti çok olur, herkese dağıtırız.”

SAS Efendimiz razı olmamış.

“—Bunu kes, yâni kıymetli olanı kes!” demiş.

¹ Neseî, *Sünen*, c.XIII, s.341, no:4293; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.IX, s.303, no:3135; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.284, no:18533; Mâlik, *Muvatta’*, c.III, s.688, no:1757; Dûlâbî, *el-Künâ ve’l-Esmâ’*, c.IV, s.208, no:100167; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.III, s.54, no:4460; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.V, s.242, no:10026; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.II, s.289; Tahâvî, *Şerhü’l-Maânî*, c.IV, s.168, no:5727; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.V, s.478, no:7329; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.241, no:5919; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.101, no:749; Ruyânî, *Müsned*, c.I, s.461, no:395; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.105, no:1949; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.IV, s.292, no:2912; Berâ ibn-i âzib RA’dan.

“—Oradan daha çok et alacaksın ama, Allah-u Teâlâ herkese rızkını veriyor. Bu senin kestiğinle alemini doyuramazsın ki! Sen Allah’a lâayık olanı kes!” demiş.

Gerek kurbanda, gerek diğer ibadetlerde Allah’a lâayık olanı yap ki, Allah kabul etsin!

Bu kurban hususunda insanın dikkatli ve titiz olmalı; hem yapacağı hayrı iyi yapmalı, hem de lâayıkını yapmalı!

Onun için birri tarif ederken, layık olan adama, layık olan şeyi, layık-ı vech ile vermek.

Meselâ birisine gidersen, cemaatin içinde, “Al şunu!” dersin, o ona hakaret gibi olur. “Onu utandırmayacak bir şekilde, Layık-ı vech ile vermeli!” demişler.

b. Dört Şey Cennet Hazinelelerinden

Dâra Kutnî ve Hatîb-i Bağdâdî, Hz. Ali RA’dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

أَرْبَعَةٌ مِنْ كَنْزِ الْجَنَّةِ إِخْفَاءُ الصَّدَقَةِ
وَكِتْمَانُ الْمُصِيبَةِ وَصِلَةُ الرَّحِمِ
وَقَوْلُ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

(قط . خط . عن علي)

RE. 70/2 (*Erbaatün min kenzi’l-cenneh: İhfâu’s-sadakati, ve kitmânü’l-musîbeti, ve sılatü’r-rahimi, ve kavlü lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi’llâhi.*)

(*Erbaatün min kenzü'l-cenneh*) “Dört şey Cennet hazinelerindendir: (*İhfâu's-sadakati*) Sadakayı gizli vermek, (ve *kitmânü'l-musîbeti*) musîbeti saklamak, (ve *sılatü'r-rahimi*) sılai rahim yapmak, (ve *kavlü lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâhi*) ve ‘*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*’ demek.”

Dünyada hazineler çoktur. Hükümdarlar var, çok paraları var.

O değil, ahiret hazınaladından, cennet hazinelerinden.

1. (*İhfâu's-sadakati*) “Sadakayı gizli vermek.” Nafile sadakayı verirken gizlice ver!

Bu hususta Yahudilerin bizden daha titiz olduklarını duydum. Onlar da sadaka veriyorlar. Biz onlar gibi yapamıyoruz, yapamayız da belki... Çünkü fakir olan Yahudiler kapılarını kapamazlarmış, kapısı açık dururmuş. Zengin Yahudi vereceği et, biraz bulgur neyse, onları yüklenirmiş gecenin yarısı, herkes evinde uykuya daldığı sırada, içeriye atıp kaçarmış. Kendisini göstermeyi istemezmiş. Bu kadarını yaptığımız görülmemiştir.

² Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.186, no:1225; Hâris ibn-i Ali Rh.A'ten.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.87, no:2467; Temmâmü'r-Râzî, *Fevâid*, c.II, s.210, nod:711; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.I, s.220; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.117; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.859, no:43420; Câmiü'l-Ehâdîs, c.IV, s.239, no:3119.

Belki yapanlar bulunur. Demek ki sadakayı gizlice vermek, cennet hazinelerinden bir hazine oluyor.

2. (Ve kitmânü'l-musîbeti) “Musibeti saklamak.”

Her zaman dertler, musibetler eksik olmaz insanlardan. Bunu her önüne gelene, “Vay benim halim şöyle, vay benim halim şöyle, şöyle oldu da, böyle oldu!” diyerek izhar etmek doğru olmuyor.

3. (Ve sılatü'r-rahîm) “Akraba u taallûkatını ziyaret etmek. İhtiyaçları varsa, onların ihtiyaçlarına yardım edivermek.”

Bu sıla-i rahimde de mesela, herkes memleketinde ama meselâ Erzurum'da olan anası olur, babası olur, kardeşi olur. Sıla-i rahim herkese de her zaman mümkün olmaz. O zaman mektup ile hatırlarını almak, o da sıladan sayılır. Fakat yarım sıla derler ona...

Onun için uzak olanlar gitmeleri mümkün değilse mektupla hatırlarını sorarlar. Bir şey göndereceklerse posta ile gönderirler.

Ama hali vakti müsaitse gidip de ziyaret edip, onları görmek, onların yardımında bulunmak; o daha a'lâ...

4. (Ve kavlü lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâhi) Dördüncü hazine, lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh zikrine devam etmek.

Dört tane: Birisi sadakayı gizli vermek. İkincisi musibeti saklamak. Üçüncüsü sıla-i rahim yapmak. Dördüncüsü de *havle ve lâ kuvvete*

illâ bi'llâh zikrine devam etmek. Bunu dilinden bırakma! Daima *havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh* de dur.

c. Dört Önemli Zikir

Deylemî, Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

أَرْبَعَةٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ بَنَى اللَّهُ لَهُ بَيْتًا فِي
الْجَنَّةِ وَفِيهِ كَانَ فِي نُورِ اللَّهِ الْأَعْظَمِ مَنْ
كَانَتْ عِصْمَتُهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَإِذَا أَصَابَ
حَسَنَةً قَالَ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَإِذَا أَصَابَ ذَنْبًا
قَالَ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَإِذَا أَصَابَتْهُ مُصِيبَةٌ
قَالَ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

(الديلمى عن ابن عمرو)

RE. 70/4 (*Erbaatün men küñne fîhi, bena'llàhu lehû beyten fi'l-cenneti, ve fîhi kâne fî nûrillâhi'l-a'zami, men kânet ismetehû: Lâ ilâhe illa'llâh; ve izâ esàbe haseneten, kàle: El-hamdü li'llâhi; ve izâ esàbe zenben, kàle:*

³ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.378, no:1522; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.50, no:182; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.117, no:9692; *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.869, no:43457; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.238, no:3117.

Estağfiru'llàh; ve izâ esâbethü musîbetün, kàle: Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciune.)

(Erbaatün men künne fîhi, bena'llàhu lehû beyten fi'l-cenneti) “Bir kimsede dört haslet olursa, Allah ona Cennette köşk bina eyler.” Daimî bir köşk, ebedî bir köşk. Gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, hatıra hayale gelmedik derecede güzel binalar... İçleri nasıl süslü artık, kim bilir. Allah hepimize nasib etsin...

(Ve fîhi kâne fî nûrillâhi'l-a'zami) “O kimse Allah'ın nuru içinde gark olur.” Allah-u Teâlâ'nın büyük lütfu içerisindedir. Hem cennette köşk kazanmıştır hem de nur-i ilahinin içerisine gömülmüştür.

Nedir bu dört şey:

1. *(Men kânet ısmetehû: Lâ ilâhe illa'llàh)* “O kimse ki koruyanı *Lâ ilâhe illa'llah*'tır.”

Neden *Lâ ilâhe illa'llah*? Çünkü *Lâ ilâhe illa'llah* diyen kimseye cehennem haram!

Onun için dilinden, *Lâ ilâhe illa'llah*'ı bırakma! Biz de bırakmayalım! Daima Allah-u Teâlâ'nın zikrinde olalım!

“—Benim iznim yok!”

Zikir Allah'ın emri. Namaz kılarken birinden izin mi istiyorsun? İzin istiyor muyuz namaz kılmak için? Emr-i ilâhî, kılacağız. Allah demek için de izin istenir mi? *Lâ ilâhe illa'llah* demek için izin istenir mi? İşte, her müslümanın vazifesidir. Fırsat buldukça. “*Lâ ilâhe illa'llah... Lâ ilâhe illa'llah... Lâ ilâhe illa'llah...*” diye Allah'ın zikrine devam edecek.

2. (Ve izâ esâbe haseneten kàle: El-hamdü li'llâhi) “Kendisine bir iyilik isabet ettiğinde, *El-hamdü lillâh* diyor.”

Lütf-u ilâhiye uğradı, kendisine iyilikler geliyor. İşi asan oluyor, geceleri rahat oluyor. Ona karşı ne diyor?

“—*El-hamdü li'llâh!*” diyor.

3. (Ve izâ esâbe zenben, kàle: Estağfiru'llâh) “Bir günah işlerse, istiğfar ediyor, *Estağfiru'llâh* diyor.”

İstemeyerek bir kabahat işledi; pişman oluyor, üzülüyor. O zaman da, *Estağfiru'llâh* diyor.

4. (Ve izâ esâbethü musîbetün, kàle: Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciune) “Kendisine bir musibet isabet ederse, ‘*Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciûn*’ diyor.”

Bize bir tokat geliyor. İyilik geldiği gibi, musibet de geliyor. Allah esirgesin, felâketler oluyor. O zaman ne diyoruz: ‘*Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciûn*’ diyoruz.

Dört şey: Birisi *Lâ ilâhe illa'llah...* İkincisi *El-hamdü li'llâh...* Üçüncüsü *Estağfiru'llâh...* Dördüncüsü de *Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciûn...*

Bunları da dilimizden düşürmeyelim!

d. Evde Bereket Olan Dört Şey

Hatîb-i Bağdâdî Enes ibn-i Mâlik RA’dan rivayet etmiş. Efendimiz bu hadîs-i şerîfte buyuruyor ki:⁴

أَرْبَعَةٌ فِي الدَّارِ فِيهِنَّ الْبَرَكَةُ الشَّاةُ فِي الدَّارِ
بَرَكَةٌ وَالرَّكِي فِي الدَّارِ بَرَكَةٌ وَرَحَى الْيَدِ
فِي الدَّارِ بَرَكَةٌ وَالْقَدَّاحَةُ فِي الدَّارِ بَرَكَةٌ
وَكِيلُوا طَعَامَكُمْ يُبَارِكُ اللَّهُ لَكُمْ فِيهِ

(خط . فى المتفق والمفترق عن أنس)

RE. 70/5 (*Erbaatün fi'd-dâri fîhinne'l-bereketü: Eş-şâtü fi'd- dâri bereketün, ve'r-rikâ fi'd-dâri bereketün, ve raha'l-yedi fi'd-dâri bereketün, ve'l-kaddahatü fi'd-dâri bereketün, ve kilû taàmeküm yûbarekü'llàhu leküm fîh.*)

(*Erbaatün fi'd-dâri fîhinne'l-bereketü*) “Evde dört şey bulunursa bereket olur.” Bunlarda bereket vardır, bunların evde bulunması iyidir, bereket hâsıl eder, bulunması lazım, tavsiye edilir demek. Bugün bunlar unutulmuş bir şeylerdir. Çok yerlerde de mümkün olmayan şeylerdir.

1. (*Eş-şâtü fi'd-dâri bereketün*) “Evde bir koyun bulunursa, bu berekettir!” Ama bugün şehirlerde mümkün değildir. Bu dairelerimizde nereye koyacağız? Bahçeli evler oluyor, o evlerde bulundurulabilir.

⁴ Hatîb-i Bağdâdî, *el-Müttefik ve'l-Müteferrik*, c.II, s.106, no:262; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.394, no:41528; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.233, no:3108.

2. (*Ve'r-rikâ fi'd-dâri bereketün*) “Evde kuyunun olması da berekettir!” Mümkün olanlar evlerinde birer kuyu kazdırırsa, hem onunla bahçesini sular, evin su ihtiyacını karşılar. Her zaman için o bir berekettir.

Medine-i Münevvere’de yedi tane su kuyusu varmış. Bunların adları da var ayrı ayrı. Tatlı sularmış, güzel sularmış. Efendimiz SAS bu kuyuların sularından getirttirir, içermiş.

3. (*Ve raha’l-yedi fi'd-dâri bereketün*) “Evde bir el değirmenin olması da berekettir!”

Bugün unlar hazır geliyor, hazır alıp yiyoruz. Değirmeni eve sokmanın da imkânı yok. Şimdi bizim evlerde değirmen takır takır yapar, aşağıdaki rahatsız olur, yukarıdaki rahatsız olur. “Ne yapıyorsunuz?” diyerekten kıyameti koparırlar. Ama uzak yerlerde, köylerde el değirmeni bulunabilir. Bunlar hanımın meşguliyetine vesile olur. Bugün bunu yapacak hanım da yok.

Halbuki Hz. Fatıma RA validemiz, suyunu o dediğim kuyulardan kırbalarla getirir, abdestini alırdı. Hz. Ali de muharebe olmadığı zamanlarda yardım ederdi. Herkesin evinde hizmetkar bulunmazdı. Bundan sonra ev temizlenecek, çocuklar yıkanacak. Sular da yetmeyecek kendilerine... Onun için suyu böyle dirhem dirhem kullanırlardı. Şimdi biz suları ne kadar zayi ediyoruz.

Suyu getirdin. E ekmek yapılacak. Buğday, arpa var ama değirmen ister. Değirmene kim götürecektir onu? Kendisi bunu pişirecek, o da yenecek.

Bugünkü hanımlar kadar müreffeh hanım dünyada zor bulunur. Hele müslüman hanımları çok rahattırlar.

4. (*Ve'l-kaddahatü fi'd-dâri bereketün,*)
“Evde çakmak taşı bulunması da berekettir.”

Neden? Çakarsın, ateş yakarsın. O da berekettir.

(*Ve kilû taàmeküm yûbarekü'llàhu leküm fîh.*) “Tahıllarınızı ambarlarınıza koyduğunuz vakitte ölçüyle koyun! ‘Benim ambarımda şu kadar ölçek buğday vardır, un vardır. Bize şu kadar zaman yeter.’ diyerek bilinmesi lazım!”

e. Allah’ın Sevdığı Bir İş

Buhârî’de, Ahmed ibn-i Hanbel’de olan hadîs-i şerîf. Abdllah ibn-i Amr ibnü’l-As RA’dan rivayet edilmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

أَرْبَعُونَ خَصْلَةً، أَعْلَاهُ نَّ مَنِيحَةُ الْعِزِّ؛ لَ يَعْمَلُ

عَبْدٌ بِخَصْلَةٍ مِنْهَا رَجَاءٌ ثَوَابِهَا، وَتَصْدِيقَ

مَوْعُودِهَا، إِلَّا أَدْخَلَ هُ الْ لُّ بِهَا الْجَنَّةَ

(حم.خ.د.د.حب.عن ابن عمرو)

RE. 70/7 (*Erbaune hasleten, a'lâhünne menîhatü'l-anzi; lâ ya'melü abdün bi-hasletin minhâ recâe sevâbihâ, ve tasdîka bi-mev'ûdihâ, illâ edhalehu'llàhu bihe'l-cennete.*)

(*Erbaune hasleten*) “Kırk tane haslet, özellik, iş vardır. (*A'lâhünne menîhatü'l-anzi*) Bunların en yükseği, bir tanesi, keçisini istifade için vermektir! Al, keçimden istifade et, diye komşuya, ilgiliye vermektir.”

(*Lâ ya'melü abdün bi-hasletin minhâ recâe sevâbihâ ve tasdîkan bi-mev'ûdihâ*) “Kul bunlardan bir tanesini Allah'tan sevabını umarak, Allah'ın onu yapan insana şu sevabı vereceğini, şu mükâfatı vereceğini kabul ederek yapsa, (*illâ edhalehu'llàhu bihe'l-cennete*) Allah onu cennetine sokar!”

Allah cümlemizi sevdiği kullarının arasına kabul buyursun...

f. Cenaze Namazında Cemaatin Faydası

Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁶

أَرْبَعُونَ رَجُلًا أُمَّةٌ وَلَمْ يُخْلِصْ أَرْبَعُونَ رَجُلًا
فِي الدُّعَاءِ لِمَيِّتِهِمْ إِلَّا وَهَبَهُ اللَّهُ لَهُمْ وَغَفَرَ لَهُ

(الخليلي في مشيخته، والرافعي عن ابن مسعود)

⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.IX, s.101, no:2438; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.IV, s.500, no:1433; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.194, no:6831; Beyhakî, *Sünenü'l- Kübrâ*, c.IV, s.184, no:7588; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.223, no:3384; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.262, no:7578; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XI, s.494, no:5095; Abdllah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.416, no:16331; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.246, no:3125.

⁶ *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.247, no:3128.

RE. 70/8 (*Erbaûne racûlen ümmetün, ve lem yuhlis erbaûne racûlen fi'd-duâi min meyyitihim, illâ vehebehu'llâhu lehüm, ve gafera lehû.*)

(*Erbaûne racûlen ümmetün*) “İnsanın sayısı kırk oldu mu, kalabalığın miktarı kırka çıktı mı o bir ümmet sayılır, artık o bir topluluktur, kırk kişi bir cemaattir!”

Cemaat olursa ne olur?

(*Lem yuhlis erbaûne racûlen fi'd-duâi min meyyitihim, illâ vehebehu'llâhu lehüm, ve gafera lehû*) “Kırk kişi ölüleri için ihlâsla dua ederse, Allah o ölüyü o cemaate bağışlar; günahkâr da olsa kusurlu da olsa günahlarını mağfiret eder.”

Demek ki cân u gönülden, ihlâs ile kırk kişi gönül birliği edip de ölen cenazelerine, namazını kıldıkları cenazeye —veya daha evvelden ölmüş bir kimse de olabilir, burada umumî söylüyor— dua etseler Allah ölüyü o kırk kişiye bağışlıyor:

“—Peki, madem siz bu kadar ısrar ettiniz, hakkında dua ettiniz, bağışladım, mağfiret ettim...” diyor.

Medine tarafından bir hoca geldi. Beraber namaz kıldık. Biz tesbih çektik, o çekmedi. Yanımda oturduğu için gözüme takıldı. Dua ettik, ellerini kaldırmadı. Eve geldik, onlar da geldi.

“—Biz dua ederken niçin kaldırmadın elini?” dedim.

Câmiada hoca kendisi.

“—Bu her zaman olur.” dedi.

Dua müslümanların an’anesi bir kere. Bu Peygamber SAS’den gelmiş. Herkes elini kaldırırken sen kaldırma olur mu? Bütün cemaate muhalefet ediyorsun bir kere... Ne kadar hoca olursan ol.

Bak ne güzel! Ölülerine dua ediyorlar.

“—Dirisi hakkında olmaz mı?” diyeceksin.

Dirilerine de olur. Ölüsüne olunca, dirisine de olur tabiatıyla Ölüsüne dua ettiğiniz vakitte, o ölüyü Allah o cemaate bağışlar.

Cenaze namazı kılıyoruz ya. Cenazenin arkasından dua da ediyoruz. Bu duada, “Yâ Rabbi bu ölüyü affet!” diyoruz ya, Allah mutlaka affeder. E dirilerimiz için, “Yâ Rabbi, bu adamı kurtar sen bu dertten...” diye dua ediyoruz. Mutlaka kabul olur.

Dün bir efendi geldi, saatlerce dert yandı:

“—İşim rast gitmiyor, perişan oldum, şöyle oldum, böyle oldum.” dedi.

“—Namaz kılıyor musun?” dedim.

“—Ne yalan söyleyeyim, beş vakit kılamıyorum. Cumalara gidiyorum.” dedi. “Hatalarım da var ama tevbe de ediyorum.” dedi.

Sen namaz kılmayınca tevbe olmaz ki. Evvela yapmadığını yapacaksın ki tevben kabul olsun. Evvela namazını kıl, namazını kıldıktan sonra da Allah’a güzelce yalvar! O zaman kurtulursun.

Allah-u Teâlâ Erhamü'r-rahimîn'dir, kurtarır kulunu... O zaman cemaate de devam etmemize vesile olur.

Hep beraber dua ediyoruz. Şimdi benim duam kabul olmasa da, hep beraber olduğumuz için makbul olur. Binâen aleyh, dualarımız kabul olacak. Allah-u Teâlâ bizi bunaltmayacak, bolluk verecek, rahatlık verecek.

g. Yerdekilere Merhamet Et!

Abdullah ibn-i Mes'ud ve Cerîr RA'dan rivayet edilmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

إِرْحَمْ مَنْ فِي الْأَرْضِ يَرْحَمْكَ مَنْ فِي السَّمَاءِ

(طب. عن جرير؛ طب. ك. عن ابن مسعود)

RE. 70/9 (*İrham men fi'l-ardı, yerhamke men fi's-semâ'*) (*İrham men fi'l-ardı*) Sen yerdekine, yeryüzünde yaşayan mahlûkata merhamet et; (*yerhamke men fi's-semâ'*) gökteki de sana merhamet etsin!"

⁷ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.II, s.356, no:2502; Cerîr RA'dan. Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.x, s.149, no:10277; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.277, no:7631; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VIII, s.474, no:5063; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.44, no:335; Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.III, s.791; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.375, no:647; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VIII, s.340, no:25873; Ahmed ibn- i Hanbel, *Zühd*, c.I, s.159; Hennâd, *Zühd*, c.II, s.616, no:1323; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.341, no:13674; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XIV, s.146, no:7464; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IV, s.210; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXIX, s.12; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Allah-u Teâlâ demek yani. Yoksa Allah-u Teâlâ gökte demek değil. Allah-u Teâlâ mekândan münezzehtir. Allah-u Teâlâ'ya mekân isnad edilemez. Onun için, sen Allah'ın kullarına merhamet et; Allah da sana merhamet eder.

Ne kadar mahlûku varsa, onlara merhametli ol. Kim burada mahzunsu, derdine ortak ol! Merhametli ol, zuafayı koru, zayıflara yardım elini uzat! O zaman Cenab-ı Hak da sana da merhamet eder. Cenab-ı Hakk'ın merhametini istiyorsan, zuafaya merhamet et!

h. Merhamet Edin, Size de Merhamet Edilsin!

Burada da Efendimiz SAS emrediyor:⁸

ارْحَمُوا تُرْحَمُوا وَاغْفِرُوا يُغْفَرَ لَكُمْ وَيُلْ
لِأَقْمَاعِ الْقَوْلِ وَيُلْ لِلْمُصْرِينَ الَّذِينَ
يُصِرُّونَ عَلَى مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ

(حم.خ. في الأدب، طب. هب. عن ابن عمرو)

⁸ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.165, no:6541; Buhârî, *Edebü'l- Müfred*, c.I, s.138, no:380; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.449, no:7236; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.133, no:1055; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.131, no:320; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.82, no:254; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.311, no:17469; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VIII, s.265, no:4365; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.164, no:5976; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.263, no:3155.

RE. 70/10 (*İrhamû türhamû, va'ğfirû yuğfer leküm; veylün li-akmâi'l-kavli: Veylün li'l-musırrîn, ellezîne yusırrûne alâ mâ fealû ve hüm ya'lemûn.*)

(*İrhamû türhamû*) “Merhamet ediniz, merhametli olunuz; o zaman siz de merhamete mazhar olursunuz. (*Va'ğfirû yuğfer leküm*) Siz affedin, mağfiret edin; size de mağfiret olunsun, siz de affolunabilesiniz, affa mazhar olabilesiniz. (*Veylün li-akmâi'l-kavli*) Yazıklar olsun laf ebesi olanlara, lafı boş boş söyleyenlere!”

(*Veylün li'l-musırrîn; ellezîne yusırrûne alâ mâ fealû ve hüm ya'lemûn*) “İsrar edenlere yazıklar olsun! Yaptığı işin günah olduğunu bile bile gûnahta ısrar edenlere yazıklar olsun!” diyor Peygamber Efendimiz.

Merhamet sahibi olunuz, acıyıcı olunuz, esirgeyici olunuz, koruyucu olunuz ki, siz de o merhamete layık olabilirsiniz. Merhamete layık olmak istiyorsanız, Allah-u Teâlâ'nın merhametine kavuşmak istiyorsanız, siz de insanlara karşı merhametli olun!

Evladına, hanımına, çoluğuna, çocuğuna, komşuna, dostuna, ahabına, yaranına karşı merhametli olun! Hatalarını da affedin! Beşeriyet iktizası daima hepimizden çeşitli hatalar sadır olur. Bu hatalar yaptı diyerek küsüp, darılıp da çekilmeyin! Affediniz. Hele o af istiyorsa, mutlaka affedin!

“—Kendisinden özür dilendiği halde; ‘Beni affet, kusur bende biliyorum, bir daha

yapmam inşâallah!’ dediği vakitte, affetmeyen şeytandan beterdir.” demişler.

(*Veylün li-akmâi’l-kavli*) “Yazıklar olsun laf ebesi olanlara, lafı boş boş söyleyenlere!”

“—Filan sana şöyle dedi, filan da böyle dedi.”

Bunu söylemek o kadar ayıp, çirkin, günah bir şeydir. Söylemediğini söylersen, o yalan olur bir kere, iftira olur. O ayrı bir günah... Söylediğini katkısız olarkten aynen nakledersen, o da ayrı bir günah ki, buna veyl olsun buyruluyor. Veyl cehennemde bir kuyunun adı. Bu oraya gitsin demek. Yazıklar olsun ona...

(*Veylün li’l-musırrîn; ellezîne yusirrûne alâ mâ fealû ve hüm ya’lemûn*) “İsrar edenlere yazıklar olsun! Yaptığı işin günah olduğunu bile bile gûnahta ısrar edenlere yazıklar olsun!” diyor Peygamber Efendimiz.

Beşeriyet iktizası insanın bazen hataları olur. O hatayı devam ettirmek. Mesela sigara içiliyor bugün. Eh bir tane içiyorsun, bir günah oluyor. İkinci ısrar, üçüncü ısrar, dördüncü ısrar. Bir pakette yirmi tane. Yirmi defa ısrar ediyorsun. Birinin günahını alıyorsun, ikincisini, üçüncüsünü, dördüncüsünü. Diğer vakalar da hep buna benzer. Bu günahlara ısrar ediyorsa, bu büyük günahlardan daha büyüktür.

Harama bakmak gibi. Cenâb-ı Hak erkeklere, gözlerinizi yumun diyor. Kadınlara da diyor, siz de yumun diyor. Birbirinize bakmayın diyor. Belki arada şeytan oyun oynar, iki tarafın gönüllerine bir şeyler yapar. Buna sebep de o

bakma oluyor. O bakmaların en büyük felaketi, aldıklarının gönüllere akmasıdır. Binâen aleyh, o bakmayı yapmayınız ki gönlünüz kirlenmesin.

Günaha ısrarın bir misâli de içkidir. Haram olduğunu bildiği halde içmeye devam eder. Bir kadehi içti; ikincisi, üçüncüsü, dördüncüsü ısrar... Bu ısrarın günahları, büyük gûnahtan daha büyük gûnah...

Halbuki hangi bir gûnah olursa olsun, onu devam ettirmek, aklı olan insan için mümkün değil. Ama o işleri yapanlar herhalde zayıf akıllı oluyorlar. Bu tür fenalıkları devam ettiriyorlar ki, cezası çok ağırdır. Belki de en nihayet cehenneme yuvarlanmaktır.

i. Bineklerin Üzerinde Uzun Konuşmayın!

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

إِرْكَبُوا هَذِهِ الدَّوَابَّ سَالِمَةً وَدَعُوهَا سَالِمَةً
وَلَا تَتَّخِذُوهَا كَرَاسِيًا لِأَحَادِيثِكُمْ فِي الطُّرُقِ

⁹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.439, no:15667; Heysemî, *Mecmaü’z- Zevâid*, c.VIII, s.199, no:13225; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.IX, s.388; Muaz ibn-i Enes RA’dan.

Lafız farkıyla: Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.612, no:1625; Taberânî, *Mu’cemü’l- Kebîr*, c.XX, s.193, no:431; Beyhakî, *Sünenü’l- Kübrâ*, c.V, s.255, no:10116; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.371, no:2668; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.IV, s.142, no:2544; Tahâvî, *Müşkilü’l- Âsâr*, c.I, s.32, no:27; Muaz ibn-i Enes RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.IX, s.64, no:24957; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.IV, s.279, no:3187.

وَالْأَسْوَاقِ فَرُبَّ مَرْكُوبَةٍ خَيْرٌ مِنْ رَاكِبِهَا
وَ أَكْثَرُ ذِكْرًا لِلَّهِ مِنْهُ

(حم.ع.طب.ك. عن معاذ بن أنس)

RE. 70/11 (*İrkebû hâzihi'd-devâbbe sâlimeten, ve deûhâ sâlimeten, ve lâ tettahizûhâ kerâsiyye li-ehâdîsiküm fi't-turûki ve'l-esvâk; ferubbe merkûbetin hayrun min râkibihâ, ve ekseru zikra'llâhi minhü*)

(*İrkebû hâzihi'd-devâbbe sâlimeten*)
“Bindiğiniz hayvanlara — atlara, katırlara, develere, eşeklere—sâlim olarak binin, güzel bir şekilde binin, hayvanı incitmeyin! Onun gıdasını da verin, temizliğini de yapın! Taşıyacağı kadar yük yükleyin! Daha fazla yük yüklemek doğru değil.

(*Ve deûhâ sâlimeten*) “Onları sâlim olarak bırakın, onları selâmet üzere kullanın!”

(*Ve lâ tettahizûhâ kerâsiyye li-ehâdîsiküm fi't-turûki ve'l-esvâk*) “Çarşı pazarlarda, sokaklarda o hayvanları kendinize söz kürsüsü edinmeyin!

Birisi hayvanına binmiş, öteki de binmiş. Yahut birisi atlı, birisi yayan. Binmiş hayvanın üzerine:

“—Ahmet nasılsın bugün, neredeydin, niye gelmedin, ne oldu?” Birçok muhabbetler ediyor, hayvanın üzerinde. O hayvana eziyet olur. O hayvan kürsülük yapmak için yaratılmamış, seni götürüp getirmek için yaratılmış.

Binâen aleyh onu yollarda durdurup da hem yolu işgal etmeyin, hem de o hayvanı yormayın! (*Ferubbe merkûbetin hayrun min râkibihâ*) “Nice binilen hayvan vardır ki sahibinden, üstüne binenden daha hayırlıdır!”

Şimdi at yok tabii ama arabalarımız var. Şimdi şöforlar da böyle yollarda durup da birbirleriyle konuşmasın! Sen orada durup da beş dakikacık, üç dakikacık durursan, arkan yığılıyor. Yahut böyle yanından geçecek, yol daralıyor, zararlar oluyor.

Sakın ha! Hayvanlarda yapmadığınız gibi arabalarda da bunu yapmayın! Onun için başka zamanda, başka yerde konuşun. Araba ile giderken yolda konuşmayın!

Çok binilen hayvanlar vardır ki, hatta arabalar vardır ki, çok binekler vardır ki, üstüne binen kimseden hayırlıdır. Binilen hayvan, üstüne binenden hayırlıdır. Ne demek?

O üstüne biniliyor da şuur yok. Öbürü üzerine binmiş ama insanlıktan nasibi yok. Binâen aleyh o hayvan zâkirdir, o da Allah-u Teâlâ’yı zikreder.

Hiçbir mahlûk yoktur ki Allah’ı anmasın. Allah’ın anmayan hiçbir mahlûk yok.

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا

تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ

(الإسراء : ٤٤)

(*Ve in min şey'in illâ yüsebbihu bi-hamdihi velâkin lâ lâ tefkahûne tesbîhahüm*) “Onu hamd ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur; fakat siz onların tesbihlerini anlamazsınız.” (İsrâ, 17/44)

Öyleyse sen de Allah-u Teâlâ’nın zikrini çok et, dilinden bırakma! “Allah, Allah, Allah...” de, “*Lâ ilahe illa’llah, Lâ ilahe illa’llah, Lâ ilahe illa’llah...*” de!

Niçin? Bunları dersin için nurlanır. O nur sebebiyle günahlardan uzak kalırsın, fenalıklardan uzak kalırsın.

Ondan sonra, etrafındaki komşuları aramaya kalkarsın, dostlarını aramaya kalkarsın, muhtaçları aramaya kalkarsın. Anana, babana moruk demezsin; hürmetle önlerinde eğilir, ellerini öper, dualarını istersin. Bunu ancak bu Allah-u Teâlâ’yı zikrettiğin ve içine nur girdiği zaman yapabilirsin.

O nur sende yokken, ona moruk dersin. “Parayı ver ben harcayayım!” dersin. Eziyet edersin, bağırırsın, çağırırsın. Halbuki bize düşen vazife onlara hürmet göstermek, onları darıltmamak ve incitmemek iken neden yapıyor bugün insanlar bunları? İçlerinde nur kalmıyor, hayvanlaşıyorlar yani.

İnsanları ibadet insan sıfatına sokar. İnsanlar iki kısımdan ibaret. Ruhani, cismani... Cismani olursa hayvani kısımdır yani. O diğer hayvanlar nasıl yemek içmekle meşgul, o da onunla meşgul olur. Asıl onu insan eden ibadetlerdir.

İbadetler olmadıkça insan, melekî sıfatlara sahip olamaz. İnsanı insan eden, ibâdât u tâattır. O ibâdât u tâat olmadıkça, insan insanlıktan mahrumdur.

Onun için sen Allah-u Teâlâ'nın zikrini çoğalt! Âşikâre olsun, içinden olsun daima zikret! Bugün beş diyorsan, yarın on de... Bugün yüz diyorsan, yarın bin de... Bugün bin diyorsan, yarın iki bin de... Arttır zikrini... Nasıl paraları arttırmaya çalışıyorsak, Allah-u Teâlâ'nın zikrini de böylece arttır. Çünkü az zikir kafi gelmiyor. Çok zikir lazım. Onun için Cenab-ı Hak:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا

(الأحزاب: ٤١)

“Yâ eyyühe’llezîne âmenü’zkuru’llàhe zikren kesîren) “Ey iman edenler, Allah’ı çokça zikredin!” (Ahzâb, 33/41) buyuruyor.

“—Niçin çok zikredin diyor?”

E görmüyor musun yağmur yağdığında, düşen tek tek damlalar, çok düştüğü için taşı bile deliyor.

Binâen aleyh, Allah’ın zikri kalbi ne yapar? Pamuk eder. Ondan sonra merhamet sahibi olursun. İnsanlık zuhur eder. Başlarsın etrafına acımaya, merhamet etmeye... Bal gibi bir insan olursun, rahat yaşarlar senin yanında...

İnsanların çoğu bugün, ağızlarından bal gibi söz akar. Anlatır, bayılırsın böyle.

Allah ömrünü çok etsin, ziyade etsin. Şöyle etsin, böyle etsin diye hayır dualar edersin. Herkes hayran kalır. Ama içerisi, kalbi, gönlü kurt dolu... Dışını bürümüş böyle güzel sözlerle, içini göstermiyor; görecektir gözümüz de yok.

Onun için o makbul değil, iç alemi makbul. Allah'ın zikriyle içini doldur, Allah'ın sevdiği ve razı olduğu kullarının arasına girmeye çalış! Allah cümlemizi affetsin...

j. Ölen Mü'minlerin Ruhları

Taberânî, Kâ'b ibn-i Mâlik ve Ümm-ü Beşir RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

أَرْوَاحُ الْمُؤْمِنِينَ فِي أَجْوَافِ طَيْرٍ خُضِرِ
تَعْلُقُ فِي أَشْجَارِ الْجَنَّةِ حَتَّى
يُرَدَّهَا اللَّهُ إِلَى أَجْسَادِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ

(طب . عن كعب بن مالك وأم بشر معا)

RE. 70/12 (*Ervâhu'l-mü'minîne fî ecvâfi tayri hudrin, ta'luku fî şeceri'l-cenneti, hattâ yerüddehe'llâhu ilâ ecsâdihâ yevme'l-kıyâmeti.*)

¹⁰ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXV, s.104, no:272; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.74, no:3936; İbn-i Abdilber, *el-İstîâb*, c.I, s.624; Kâ'b ibn-i Mâlik ve Ümm-ü Beşir RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.676, no:42688; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.291, no:3206.

(*Ervâhu’l-mü’minîne fî ecvâfi tayri hudrin*)
“Mü’minlerin ruhları yeşil kuşların içlerinde,
(*ta’luku fî şeceri’l-cenneti*) cennetin ağacına
asılı durumdadır. (*Hattâ yerüddehe’llâhu ilâ
ecsâdihâ yevme’l-kıyâmeti*) Allah onları tekrar
kıyamet gününde ruhlarına iade edinceye
kadar orada dururlar!” diyor.

Şimdi hepimiz, muvakkat bir hayatın sahibiyiz.
Çok acaip! Şimdi hiç bugüne kadar kalmış bir
kimseyi görmedim. Herkes miadını doldurdu
muydu kimisi evvel, kimisi sonra gidiyor bu
alemden. Biz de gideceğiz. Ne olacak o zaman
halimiz?

İman sahibi olanların, imanla göçenlerin
ruhları yeşil bir kuş suretine girmiş olduğu
halde cennet bahçelerinde dolaşıp duracak. E
nihayet o gün gelecek. Tabii cesetlerin tekrar
halk olunduğu vakitte, bu ruhlar cesetlerine
iade olunurlar.

Nasıl sürü gidiyor sabahleyin. Kuzular ayrılıyor.
Akşam sürü gelince salıyorlar yavruları. Herkes
anasını nasıl buluyor. Hiçbiri de şaşırılmaz.
Herkes hemen koşarlar, analarını bulurlar.
Bu ruhlar da, vücutlar yeniden yaratılınca
herkes sahibini bulacak, hilkat tamam olacak,
kıyamet gününde...

Bu büyük bir devlettir ki, burada iman ile
yaşayıp, iman ile göçmek lazım!

“—Benim imanım var, ben de *Lâ ilâhe illa’llah*
derim.”

“—E ama namaza niçin gelmiyorsun? Yasak mı
senin namaz kılman?”

Allah affetsin...

Bir adam, hasta, neredeyse canı çıkacak. Böyle bir adama hastadır, düşkündür diye insan değildir diyebilir misin? Diyemezsin, insandır bu.

Ama hasta ağırlaşmış, ölüme hazırlandığı vakitte; artık eli kımıldamıyor, gözü fark edemiyor. Ancak ağzına su damlatırsan, yutabiliyor. Bu adam yine insandır, insan değildir *diyemezsin!*

İman sahibidir ama tıpkı bunun gibidir. *Lâ ilahe illa'llah* deyip mü'min olmuş ama, öyle kendinden geçmiş bir hale... Ne zaman dirilecek bu? Bunun iyiliği ayağa kalkmakla, kendi işini yapabilirse, para kazanırsa, çocuğunun çocuğunun nafakasını temin edebilirse, o zaman iyi olur. Hem de ibadetine tam yanaşırsan, Allah-u Teâlâ'ya kul olursan, Peygambere ümmet olursan, o zaman senin imanın da sahih bir iman olur. Sağlam bir iman olur. Her şeyin sağlamı, güzeli lazım! Her şeyin güzeli aranırken, imanın güzelini aramaz mı?

Onun için mü'minlerin ruhları cennette yeşil bir kuş şekline girecek. Nasıl ki Cebrâîl AS büyük bir melek. Bu büyük bir melek olduğu halde, ufacık bir insan şeklinde Peygamberimizin karşısına gelip oturuyor. Halbuki şark ile garb arasını kaplayan bir melek... O kadar geniş kanatları var. Öyleyken bir adam kılığında geliyor Peygamberin karşısına. Meseleler soruyor, biz de dinliyoruz. Diğer melekler de öyle, insan kılığına girebiliyor.

Binâen aleyh mü'minlerin de ruhları yeşil bir kuş şeklinde cennette dolaşırlar. Ama bir iman ile gitmek var, bir de iman olmadan gitmek var. Allah cümlemizi affetsin de iman ile ahirete giden kullarından eylesin...

Bu da kolay bir şey değil. Günahlardan korkmak ve kaçmak lazım. Sonra hemcinsimiz olan insanlara da yardımcı olmak lâzım! Gâvurlar etrafındaki gavurcuklara yardım etmeye hazırlanırken, müslümanların böyle durması olur mu dersin?

Allah kusurlarımızı affeylesin.

k. Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh'ın Fazîleti

Ebû Nuaym, Câbir ibn-i Abdullah RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

إِسْتَعِينُوا بِلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ فَإِنَّهَا
تُذْهِبُ سَبْعِينَ بَابًا مِنَ الضُّرِّ أَدْنَاهَا الُّهُمُّ

(حل . عن جابر)

RE. 71/1 (*İstaînû bi-lâ havle velâ kuvvete illâ bi'llâh, feinnehâ tüzhibü seb'îne bâben mine'd-durri, ednâhâ el-hemmü.*)

¹¹ Ebû Nuaym, *Ahbâr-ı İsfahan*, c.VI, s.397, no:40407; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.III, s.156; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

(*Istaînû bi-lâ havle velâ kuvvete illâ bi'llâh*)
“*Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh* ile Allah’tan yardım isteyin! (*Feinnehâ tüzhibü seb’îne bâben mine’d-durri*) Çünkü, o yetmiş türlü derdi giderir. (*Ednâhâ el-hemmü*) En aşağısı hem’dir, tasadır.”

Allah-u Teâlâ’ya sığınım ve ondan devamlı yardım isteyin! Ne ile? *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh* zikrine devam ile Allah’tan yardım isteyin. Çünkü bu kelimenin zikri en aşağı yetmiş tane derdinizi giderir. En aşağısı hem’dir, tasadır, sıkıntıdır.

Aynı mevzuda ikinci bir hadîs-i şerif şöyle:

Ukaylî, Câbir ibn-i Abdullah RA’dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹²

اسْتَكْثَرُوا مِنْ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

فَإِنَّهَا تَدْفَعُ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ

بَابًا مِنَ الضَّرِّ أَذْنَاهَا اللَّهُمَّ

(عق . عن جابر)

RE. 71/2 (*Isteksirû min lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh, feinnehâ tedfeu tis’aten ve tis’îne bâben mine’d-durri, ednâhâ el- hemmü.*)

¹² Ukaylî, *Duafâ*, c.II, s.3, no:287; İbn-i Hacer, *Lisânü’l-Mîzân*, c.II, s.63, no:243; Câbir ibn-i Abdullah RA’dan.

Câmiü’l-Ehâdîs, c.IV, s.359, no:3331.

(*Isteksirû min lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*) “*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*”ı çok söyleyiniz. (*Feinnehâ tedfeu tis’aten ve tis’îne bâben mine’d-durri*) Çünkü bu tevhid, *havkale* doksan dokuz türlü derdi def’ eder. (*Ednâhâ el-hemmü*) En aşağısı hem’dir, sıkıntıdır.”

Çünkü o, doksan dokuz tane sıkıntı kapılarını kapar. Sizden onları def eder. En ednası *hem*, kaygı denilen, sıkıntı denilen şeydir. Bunların hepsi bizden def olur gider. Ne sayesinde? *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh* sayesinde.

1. Fâtiha Sûresi’nin Yedi Ayeti

Bir keresinde geceleyin Medine-i Münevvere’ye kabileler gelmiş. Develer buğday, arpa, envai çeşit şeylerle yüklü... Medine şehir ya, kervan geliyor. Yedi tane böyle kabile gelmiş. Her kafilenin devesinin sayısını söylemiyor. Yalnız bu Avf denilen adamın yedi yüz devesi varmış. Hepsini ehl-i Medineye hediye etmiş o adam. Üstündekileriyle beraber. Buğdaylarıyla, getirdiği ne kadar eşya varsa; develeriyle beraber, hizmetkârlarla beraber ehl-i Medineye hediye etmiş.

Müslümanlar demişler:

“—Ah şu kabileler bizim olsaydı, hepsini Allah yolunda harcardık, muharebelerde şöyle fütuhatlar yapardık!” diye içlerinden geçirmişler.

Cenab-ı Peygamber’inkulağına gitmiş bu söz. Cenab-ı Peygamber ne diyor biliyor musunuz?

“—Sizde yedi tane hazine var. (*Seb’ü’l-mesânî*) denilen yedi tane Allah’ın hazinesi var. Bunlar bitmez hazinelerdir. Bu dağıtılan kervan kaç gün gider bu şehre? Şu kadar gün gider, sonra biter. Ama bu (*Seb’ü’l-mesânî*) Allah’ın bitmez hazineleridir.

Bu (*Seb’ü’l-mesânî*) ne? *Fâtiha Şûresi*’nin yedi ayeti... *Fâtiha Şûresi* çok uzun değil, her müslümanın bildiği bir sûre... Fakat bunu ihlâs ile okumak lâzım ve amel ederek okumak lâzım!

Sen tefsirden mânâsını oku, bitmez bu *Fâtiha*’nın mânâsı...

Hz. Ali diyor ki:

“—Kırk tane deve yüklü kitap yazarım bu *Fatiha*’nın mânâsı hakkında... Onun için öyle üç kelimeyle bu mânâyı bitirdim demek akılsızlık alâmetidir.

Bir kardeşimiz var, bu mânâları ezberlemeye çalışıyor.

“—Türkçe mealini ezberleyeceğine Arapçasını öğren de onu ezberle!” dedim.

O hepsini ezberlemeye çalışıyor. Türkçe ezberlemekle bitmez ki bu mânâ... Bugün bir tane okuyorsun ama bak kırk deve yükü diyor Hz. Ali. Sonra bunun manasını anlatan ne kadar kitaplar yazılmış uzun uzadıya. Bak o zahirî manası... Asıl iç yüzünde olan manaları ancak büyükler anlayabilir.

Halbuki bu Fâtîha'yı her gün okuyoruz da bir türlü idrakimiz kâfi gelmiyor. Ne okudun, Allah'a ne dedin? “Namaza durduğunuz vakitte bunu okuyun!” diye bu öğretildi bize, biz de okuyoruz. Bunu okumayanın namazı olmaz. Biz okuyamadığımız takdirde secde-i sehiv ile tamamlarız. Şafiye göre iadesi lazım! Fâtîha o kadar kıymetli bir sûredir.

Binâen aleyh okuyoruz da hangimiz acaba mânâsını düşünebiliyoruz? Biz de dahiliz. Ezberlemiştir, okuyoruz ağzımıza geldiği gibi. Hepimiz de öyle. Fakat ... amelini

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

(الفاتحة : ٤)

(*İyyâke na'büdü ve iyyâke nestaîn*) “Ancak sana ibadet ederiz ve ancak senden yardım isteriz.” (Fâtîha, 1/4)

Arkasından da:

اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

(الفاتحة : ٥)

(*İhdina's-sırâta'l-müstakîm.*) “Yâ Rabbi, bizi o sırât-ı müstakîme sevk et, yönelt!” (Fâtîha, 1/5)

Sırat-ı müstakîm burada, köprü... O köprüden geçmek gerekir. O köprüye girmiyoruz. Köprüye girmediğimiz halde Cenab-ı Hakk'a diyoruz ki:

“—Yâ Rabbi, bizi köprüden geçir selâmetle!”

E gir köprüye. Gir köprüye, geç o tarafa! Galata köprüsü, bilmem ne köprüsü. Sen oraya kadar gelmişsin, orada duruyorsun da “Beni buradan geçir!” diyorsun.

“—Geç!”

“—Geçemiyorum...”

Çünkü sırat-ı müstakimde değilsin ki. O sırat-ı müstakimde olman lazım, Peygamberî yolda olman lazım. Peygamberî yolda değilsin ki. Kalıbın da benzemiyor, kıyafetin de benzemiyor, hiçbir şeyin benzemiyor. Ne yapalım?

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ

الْمُغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

(الفاتحة: ٦ - ٧)

(*Sırâta'llezîne en'amte aleyhim*) “Şol kimselerin yoluna ki, sen onlara in'am ve ihsanda bulundun, lütfeyledin. Yâni, lütfeylediğin kimselerin yoluna... (*Gayri'l-mağdûbi aleyhim*) Kendilerine gazab ettiğin kimselerin yolu olmayan, ondan gayri olan; (*ve le'd-dâllîn*) dalâlete düşmüşlerin yolu olmayan, dalâlettekilerin yolundan gayri olan, doğru olan, İslâm olan, o güzel yola bizi hidayet et.” (Fâtiha, 1/6-7) diyoruz da, o sırat-ı müstakime niçin girmiyoruz.

“—Yâ Rabbi, Ben Yahudi’nin yolunu istemem, sakın o yola beni sevk etme! Hristiyan’ın yolunu da istemem yâ Rabbi! Sakın beni o yola da sevk etme yâ Rabbi!” diyoruz.

Şimdi biz hangi yoldan gidiyoruz ve kimin yolunu takip ediyoruz? Kimin yolundan gittiğimizi herkes düşünürse, aklımız durur Allah esirgeye... O *Elham*’da okuduğumuz, (*İhdina’s-sırâta’l-müstakîm*) diyerekten Cenab-ı Hak’tan istediğimiz sırat-ı müstakimden niçin gitmiyoruz? Sırat-ı müstakim İslâm’ın yolu... İslâm’a girmeyen adam, bu sırat köprüsünü geçemez.

E onun başında namaz, oruç, zekât, hac, yardımlar, ihsanlar, ikramlar... Yüz kırk tane ahlâk, ahlâk kitabında yazılı... O kötöleri atacaksın, iyilerle değiştireceksin, istediğin sırata nail olacaksın. Sırat-ı müstakîme nail olmak için bunları yapmak lazım! Allah cümlemizi affetsin...

Onun için diyor ki: Köyde oturuyorsun, bu köy sana iyi gelmiyorsa, git başka köye... O köy de iyi gelmiyorsa, atla kazaya, atla şehire... Ondan ondan nerede rahat olacaksın, nerede imanın, İslâm’ın mükemmel olacaksa, oraya git!

“—Para kazanmak için efendim burası daha iyi.” Para kazanmak için iyi ama, imanına iyi değilse kaç oradan...

“—Nasıl kaçayım ya? Ev var, mal var, mülk var. Bunları bırakıp kaçılır mı? Mal canın yongası diyorlar. Bırakıp da kaçmak kolay mı? Ne yapacaksın?

Yarın sen de bozulacaksın, sen de razı olacaksın! Yarın o günahların içerisinde, istemeye istemeye sen de gireceksin.

E sonra (*İhdina's-sırâta'l-müstakîm*) diyorsun, bunu nasıl diyorsun? Hani namaz, hani oruç, hani zekat, hani hac? Hani sair İslâm vazifeleri? Hani Peygamber Efendimizin sünneti?

Allah! Allah affetsin kusurlarımızı...

Bak, (*Ferubbe merkûbetin hayrun min râkibihâ*) “Nice binilen hayvan vardır ki sahibinden, üstüne binenden daha hayırlıdır!” diyor. Neden diyor Cenab-ı Peygamber bunu? Demek ki o üstündeki adamın hiç aklı yok. Şuursuz bir adam yani. Hayvanda hiç olmazsa bir şuur var.

Mâlik el-Eşcaî RA, bir gün Rasûl-ü Ekrem SAS’e gelip, oğlu Avf’ın esir olduğunu haber vermiş. Efendimiz SAS de:

“—Ona haber gönderin, *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi’llâh*’ı çok söylesin!” diye emretmişler.

O sırada Avf ibn-i Mâlik, zincirlerle ayaklarından bağlı bulunuyormuş. Allah-u Teâlâ’nın hikmetine bakın ki, bu duaya devamıyla bir gün ayağındaki zincirler kendiliğinden çözülmüş, o da fırsattan istifade ederek, hemen orada bulunduğu bir deveye atlayıp kaçmaya başlamış. Yolda rastladığı deve çobanlarına bir nâra atarak onları korkutup kaçırmış, bütün develeri önüne katıp babasının evine gelmiş.

Ev halkı son derece sevinmişler ve develer hakkında Rasûl-ü Ekrem'den ne yapacaklarını sormuşlar. Efendimiz SAS Hazretleri de “İstediğiniz gibi hareket edin!” buyurmuşlardır. Bunun üzerine:

وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا وَيَرْزُقْهُ

مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ

(الطلاق: ۲ - ۳)

(*Ve men yettakı'llâhe yec'al lehû mahrecen. Ve yerzukhü min haysü lâ yahtesib*) “Kim Allah'tan korkarsa, Allah ona bir çıkış yolu ihsan eder ve ona beklemediği yerden rızık verir.” (Talâk, 65/2-3) ayet-i celîlesi nazil olmuş.

Bir kimse Allah'tan korkup emirlerine imtisâl ederek ve yasaklarından kaçarak ittikâ üzerinde olursa, Cenâb-ı Hakk'ın, onu bütün sıkıntılardan kurtarıp, ummadığı yerlerden rızıklandıracağı beyan buyrulmuştur.¹³

“—Bu neyin sayesinde oldu?”

Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh'ın sayesinde oldu.

“—Aklın erer mi bu işe?”

Akıl ermez. Siz Allah deyin, Allah'a teslim olun! *Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh*'a devam edin!

¹³ *Et-Tergîb*, c.II, s.292, no:2446.

Lâ ilâhe illa'llah da güzel bir tevhiddir. Kısası “Allah... Allah... Allah...” demek.

m. Allah Lafzının Üstünlüğü

Bütün zikirler Allah lafzının içerisindedir. o bir esma-i hüsnâdır ki onun üstü yoktur. *Allah* denildi mi, Gaffâr, Settâr, Rahmân, Rahîm, Kerîm, Tevvâb, Vehhâb, Hak, Mübîn, Raûf... vs. bütün isimlerin mânâlarını şâmil ve hâmindir. Diğer isimlerle zikredilmekten daha evlâ ve daha a'lâdır.

Allah ism-i şerîfi ile zikredilmesinin bir hassası daha vardır ki, meselâ;

الله

(*Allah*) kelimesinin başındaki *elif*’i kaldırırsanız, (*li’llâh*) kelimesi kalır.

لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ

(البقرة : ٢٨٤)

(*Li’llâhi mâ fi’s-semâvâti vemâ fi’l-ard*) derken, o da Allah-u Teâlâ’yı bize haber verir. Eğer *lâm* harfini de kaldırırsanız, (*lehû*) kalır ki;

لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ

(النساء : ١٧١)

(*Lehû mâ fi’s-semâvâti vemâ fi’l-ard*) diye yine Allah-u Teâlâ’nın ism-i şerifi çıkar ortaya.

Elif'le iki lâm'ı da kaldırırsanız, hû kalır ki;

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ

(الإخلاص : ١)

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

(الحشر : ٢٢)

(*Kul huva'llàhu ehad... Huva'llàhü'llezî lâ ilâhe illâ hû...*) ayetlerinde Allah-u Teâlâ'nın ismi, o isimle de zikredilmiştir. Yâni Allah isminin her harfi Allah ismine tekâbül eder.

Onun için, *Allah* dediniz mi, Cenâb-ı Hakk'ın ne kadar ismi varsa, onların hepsini zikretmiş olursunuz; sevabınız da, feyziniz de o kadar çok bol olur.

Cenâb-ı Hak cümlemizi, bu güzel ismini durmadan zikreden kullarından eylesin...
Âmîn, bi-hürmeti seyyidi'l-mürselîn...

Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâh zikriyle bu adamın evladına kavuştuğu gibi, sen de bütün dertlerinden kurtulup Allah'a lâayık bir kul olmaya gayret et! Hiç olmazsa günde yüz defa söylersen, asla fakirlik yüzü görmezsin

Şimdi geçen hafta biliyorsunuz şurada birisi tercümanlık yapıyordu bize. Pakistanlılar gelmişlerdi. Onlara Arapça tercümanlık yapıyordu adamcağız. Mısır'da okumuş. Hafız, alim, bir zat idi. Mukadderat-ı ilâhî, birisi geldi, onu öldürdü.

Mukadderatı ilahi; bu şehid olacak, şehidlik mertebesiyle cennete gidecek. Ötekisi de katil olup cehenneme gidecek.

Şuur yok insanlarda... İnsan, “Ben bunu nasıl öldürürüm, bu bir insandır. Bunun sayesinde her gün ekmek kazanıyorum, para veriyor bana, ekmek yiyorum ben. Bunu ne diye öldüreyim?” der.

O düşünce gidiyor insandan, şuursuzluk kalıyor.

Allah kusurlarımızı affetsin... Tevfikât-ı samedâniyyesine mazhar eylesin... Sevdiği ve razı olduğu kulları arasına cümlemizi kabul buyursun...

El-fâtiha!

Mehmed Zâhid KOTKU

08. 08. 1976 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü